

**Naar een
olieverfschilderij van
Durk Monsma Afm. 70 x
50 cm**

**Fotoreproductie Pieter
Verweel**

Oud-stuurman J. E. Roukema uit Delfzijl moet bijzonder verrast, maar ook heel enthousiast hebben gereageerd toen Durk Monsma hem opbelde met de mededeling dat hij de „Bonaire“ in olieverf wilde vereeuwigen. Aanleiding tot het gesprek was de publicatie van Gerrit van Burgeler in het juni nummer van dit jaar (blz. 192-195) over het internaatschip „Abel Tasman“, waarin, zoals bekend, het 10-jarige ex-schroefstoomschip „Bonaire“ schuilgaat. Het schip is als „Abel Tasman“ uitgediend en het is zaak zo snel mogelijk plannen te realiseren voor het behoud van het schip, voordat het onder slopershanden komt. Dankzij Durk Monsma kunnen we zien hoe de „Bonaire“ eruitzag in haar glorie-dagen. Schildershanden hebben de taak van onze fantasie overgenomen. Dit was - en zo moet zij weer worden - de „Bonaire“. Wij zijn ons ervan bewust dat de Wimpel al veel, zeer veel heeft gepleit voor het behoud van schepen. Maar hoe zouden we ook anders kunnen? Kijkt u naar het schilderij van Durk Monsma en u zult het met ons eens zijn dat we ons geweten geweld aan zouden doen als we niet direct een plaats voor dit mooie, puur Nederlandse schip zouden inruimen. Direct na het vurige pleidooi van Koos Rie-dijk voor het behoud van onze oudste nog varende coaster. de „John-V“. nu weer de „Bonaire“. We weten dat het niet makke-lijk is Nederlanders te bewegen hun zilte erfgoed te bewaren. Dat geldt uiteraard niet voor ons lezerspubliek. Zij zijn degenen die zich in het buitenland lopen te verlustigen aan al het fraais dat daar wordt bewaard, misschien wel knarsetandend van woede, omdat bij ons zoveel schepen naar de sloper gingen. Maar zijn we daarin toch niet wat makkelijk? Waarom laten we enkele scheepsfanaten door ploeteren? Vergezeld van onze kritiek! Want daaraan doen we wel, zeker in het beginstadium. Pas als er enige vorderingen zichtbaar worden, krijgen we vertrouwen. En tegen de tijd dat er iets schijnt te lukken, lopen we allemaal te hoop, onder het uiten van lovende woorden en in de overtuiging dat we er altijd al „achter stonden“! En dat is dan meteen ons probleem: we zouden er niet achter moeten staan, maar ervoor! Stuk voor stuk zouden wij moeten vechten voor het behoud van wat ons nog rest aan schepen. En niet roepen dat het bedrijfsleven dat maar moet doen, ook al we- ten we allemaal dat we daarvan toch voor een goed deel afhankelijk zijn. We zijn blij dat de Nedlloyd zich aan de zijde van Willem Vos

heeft geschaard, die in Lelystad moeizaam bezig is een nog veel ouder verleden te laten herleven in de „Batavia". En zijn we niet stiekem allemaal een beetje trots op Harry Smit, die Amsterdam en ons de „Elisabeth Smith" gaf en die alweer met een geweldig plan rondloopt? En zo zijn er nog wel meer van die bouwers en restauratiehelden; we kennen ze allemaal heus wel.